

- a prózával szemben - nem akartad kerülni a költőiséget.

„Költői” prózán a szóképek túltengését, egyfajta ornamentális stílust értek. Ehhez tartottam magamat a dráma írásakor is: Az igaz, hogy stilizált, század eleji nyelven beszélnek a szereplők, de a szerelmi jelenetek kivételével sehol nem használtam szóképeket. A vers lényege számomra a metafora, a próza lényege a cselekmény. Az utóbbiban akkor sem használhatok metaforát, ha egy tájat írok le. Ez vonatkozik a színpadra is: a szereplőt, az itt és most létező személyt kell látnom, nem pedig azt amiről beszél.

Maradjunk még a műfaj kérdésénél. Tudomásom szerint elégedetlen voltál a műsortervet hirdető plakáton használt megjelöléssel: „szerelmes, politikai horror.” Te minek tartod A korinthuszi menyasszonyt?

Szomorújátéknak. Ezzel egyben utalni tudok a darab szándékoltan archaizáló stílusára is. De nemcsak a nyelv és a környezet archaikus, hanem azok a szenvedélyek is, amik ezekben az emberekben élnek. Nem a felszínen élik meg az életet mint mi általában.

Drámád két alap eleme a szerelem és a politika. Hétköznapijaink felől nézve az utóbbi kelendő manapság. Te melyikre helyezed a hangsúlyt?

A hangsúly az emberi magatartásokon van. Ezek mindig konkrét élethelyzetekhez többnyire veszélyhelyzetekhez kapcsolódnak. Ezek a helyzetek mindig egy politikai színezetű háttér előtt születnek, de számomra nem ez a háttér a meghatározó. Már 1986-ban - amikor a darabot írtam - sem volt az. Az az igazság, hogy az erotomániámat akartam kiírni magamból. Régóta úgy érzem, hogy életünk legfontosabb mozgatója az erotika, ami minden körülmények között értelmet ad az ember életének. Romantikus megközelítésben a lelki szerelem emeli magához a testi szerelmet. Én azt gondolom hogy ez fordítva van: minden a testből származik. A testi szerelem teszi az ember lelkét is nagygyá. Ez az életben a legfontosabb. Olyan fontos, hogy - a drámámban megjelenő metafora szerint - az egyik szereplő még a halálból is visszatér hogy megismerje azt.

Nem szoktunk ilyen nyíltan fogalmazni. A testiséget lelki köntösbe szoktuk öltöztetni. Magyarul: Testre gondolunk, de a

darabot el is veszítettem fölötte a tulajdonjogomat. Az most már éli a maga életét.
Ha éli. Meglátjuk.

[\(Színházi szórólap I., Zalaegerszeg, 1993. február 19.\)](#)

[\(Színházi szórólap II., Zalaegerszeg, 1993. február 19.\)](#)

Kiegészítés a [Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések](#) című
kötethez)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)